

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

הפ"ב 62523-11-19 פרדיקטה פרויקטים בע"מ ואח' נ' איטח
 הפ"ב 32626-11-19 איטח נ' פרדיקטה פרויקטים בע"מ ואח'

13 מאי 2020

לפני כב' השופטת י. שבח, סג"נ

מבקשים
 1. פרדיקטה פרויקטים בע"מ
 2. עמוס פרי
 ע"י ב"כ עו"ד גדיאל בלושטיין

נגד

משיב
 דרור איטח
 ע"י ב"כ עוה"ד יצחק יונגר ויונתן דה שליט

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 24\(3\), 24\(4\), 24\(7\)](#)
[פקודת השותפויות \[נוסח חדש\], תשל"ה-1975: סע' 2, 51, 52, 54](#)

פסק דין

בקשה לביטול פסק בוררות שניתן ביום 26.09.2019 ע"י הבורר עו"ד גדעון (דוני) טולידאנו, לפיו חויבו המבקשים לשלם למשיב תשלומים שונים נוכח פירוק השותפות שביניהם.

ההסכם

1. סכסוך המקור שבין הצדדים נעוץ בהסכם לשיתוף פעולה עסקי שנערך ביום 08.07.2014 בין המבקשים לבין המשיב שעניינו באתר אינטרנט "שפרדיקטה עתידה להקים... עבור דה מרקר", וב"פעילויות עסקיות מול לקוחות נוספים אשר דרור צפוי לגייס", "באופן של הקמת שותפות ו/או מיזם משותף ו'או חברה בבעלות משותפת וניהול הפעילות העסקית". שיעורי הבעלות בשותפות העסקית הועמדו על "47.5% לדרור [המשיב] 7.5% לעמוס ו-45% לפרדיקטה..." (להלן – ההסכם).

ההסכם אף הסדיר את האפשרות לפירוק השותפות והדרך בה ייעשה הפירוק וקבע כי "תקופת קיומה של השותפות תהיה כל עוד לא ניתנה הודעה מצד מי מהשותפים על פירוק השותפות"; כי "השותפות תפורק בכל אחד מהמקרים הבאים... על פי החלטת כל אחד מהשותפים... ובכפוף לכך שבמקרה כזה יהיו זכאים השותפים האחרים לרכוש, פרו רטה, את חלקו של השותף החפץ בפירוק השותפות על פי קביעת שווי כאמור בסעיף 7.2 לעיל, בשינויים המחויבים"; וכי "בכל מקרה בו תבקש פרדיקטה לסיים את ההתקשרות לקבלת שירותים עם דרור מכל סיבה שהיא, שאינה תלויה בהפרת התחייבותיו של דרור, כל זמן שהשותפות לא תפורק, וכל זמן שמתקבל תשלום חודשי מדה מרקר... מובהר כי דרור עדין יהיה זכאי לתשלום חודשי בסך 18,000 ₪ בצירוף מע"מ ולחלק מהרווחים, על פי חלקו בשותפות".

ההסכם כולל תנית בוררות לפיה "כל חילוקי דעות שיתגלו בין הצדדים בקשר עם הסכם זה ובכל הנובע ממנו והכרוך בביצועו שאינם נוגעים לשווי השותפות בהעברת זכויות בשותפות כאמור בסעיף 7.2, יועברו להכרעתו של עו"ד בישראל, בורר יחידי שימונה בהסכמה בין הצדדים..." (סעיף 10 להסכם).

הסכסוך

2. ביום 25.12.2017 הודיעו המבקשים למשיב על ביטול ההסכם, זאת ככל הנראה על רקע עימות שהתרחש בינו לבין אנשי דה מרקר, ומחמת טענה ל"הפרות חמורות נוספות של ההתקשרות". בהתאם לתנית הבוררות שבהסכם הסכימו הצדדים למנות את עו"ד גדעון (דוני) טולידאנו כבורר שיכריע במחלוקות שהתגלעו ביניהם (להלן – הבורר).

הבוררות

3. התביעה שהגיש המשיב לבורר (ככל הנראה בקיץ 2018) כללה סעד כספי; סעד הצהרתי בדבר הפרת המבקשים את ההסכם במתן הודעת הביטול ובאי שמירה על הפרדה בין שאר עסקי המבקשים ועסקיהם עם המבקש; סעד של מתן חשבונות; וצו למסירת "מלוא קודי הפיתוח של אתר דה מרקר פיינס, פרויקט דיסקונט ומוניטור החברות, ולהצהיר כי התובע זכאי לעשות בהן שימוש ללא הגבלה".

הפיצוי הכספי שהועמד נכון להגשת התביעה על סך 8,145,924.2 ₪ נתבע בהתייחס ל"הסכם דה מרקר" - סך של 144,000 ₪ בתוספת מע"מ בתוספת 18,000 ₪ לחודש כל עוד יעמוד בתוקפו; בהתייחס ל"הסכם בו התקשר בנק דיסקונט עם החברה האחות" - סך של 67,497.5 ₪ בתוספת סך של 4,655 ₪ לחודש כל עוד יעמוד בתוקפו; בגין מכירת מידע פיננסי לחברת FMR - סך של 8,550 ₪ וכן צו המצהיר כי "התובע זכאי לקבלת חלקו היחסי בהכנסה החודשית בגין כל חודש בו נמכר מידע פיננסי כאמור, גם לאחר הגשת תביעה זו"; "סך של 7,783,168 ₪ בגין חלקו בפרויקט שופרסל, פרויקט מוניטור ופרויקט סוכנות ביטוח דיגיטלית"; ו"שכר ראוי בסך 90,000 ₪ (בתוספת מע"מ

כדין) בגין עבודתו" על "פרויקט לפיתוח ושדרוג מערכת הניתוח לאחזקות מוסדיים בניירות ערך... שהייתה קיימת לפרדיקטה" ו"יישומן שיאפשר בדיקת כיסוי של שיקים בזמן אמת". המבקשים הגישו כתב הגנה ותביעה שכנגד ועתרו לצו המצהיר כי "הודעת הביטול ניתנה כדין ובכך פורקה השותפות", כי "הסכם השותפות בוטל כדין והשותפות חדלה מלהתקיים", וכן לפיצוי כספי בסך של 1,801,984 ₪ בגין הפסדים והוצאות נטענים.

התקיימו ארבע ישיבות הוכחות, שתי ישיבות סיכומים, הצדדים אף הגישו טיעונים משלימים.

4. ביום 13.08.2019, קודם למתן פסק הבוררות, ניתנה ע"י הבורר החלטה בה צוין כי: "מן הסיכומים המשלימים בכתב שהוגשו עולה כי הצדדים התייחסו לסכומים ולחשבונות המעודכנים עד למועדים המעודכנים עד למועד הגשת הסיכומים... ככלל, עילות התביעה והתביעה שכנגד מתגבשות במועד הגשת התביעות האמורות, ואולם מדובר שבסדרי דין, שהבורר איננו כפוף להם בבוררות זו... להבנתי, וכפי שעולה מסיכומי הצדדים, יהיה נכון לסיים במסגרת פסק הבוררות את כלל המחלוקות עד למועד הגשת הסיכומים מבלי להשאיר קצוות פתוחים שיחייבו הליכים נוספים... לפיכך אבקש לקבל את הסכמת הצדדים המפורשת לכך שפסק הדין יתייחס לסכומים, חשבונות ונזקים שהתגבשו עד למועד הגשת הסיכומים המשלימים על ידי הצדדים, קרי עד ליום 30.7.2019. ככל שמי מהצדדים מבקש להתנגד לאמור לעיל, מתבקש אותו צד לנמק את הטעמים שביסוד ההתנגדות".

הצדדים נענו לפניית הבורר, והסכימו למוצע.

פסק הבוררות

5. בפסק הבוררות נפסק לזכות המשיב פיצוי כספי שכומת ליום מתן הפסק, והמבקשים חויבו לשלם "... לאיטח סך כולל של 342,963 ₪ (בתוספת מע"מ), וכן סך נוסף של 94,902 ₪ (ללא תוספת מע"מ)..."

כן ניתנו לזכות המשיב הצווים הבאים:

"צו הצהרתי לפיו זכאי התובע לשיעור של 47.5% מתוך הכנסות השותפות מפרויקט דיסקונט בתקופה שבין חודש אוגוסט 2019 ועד לסיומו של הפרויקט, קרי, עד ליום 31.5.2020... או עד ליום 31.5.2021, ככל שהפרויקט יוארך..." לאחר ניכוי חלקו של המשיב בעלויות התחזוקה השוטפת של המערכת;

"צו הצהרתי לפיו זכאי התובע לשיעור של 47.5% מתוך כל סכום נוסף שיתקבל בעתיד מדיסקונט בגין המערכת...";

"צו הצהרתי לפיו זכאי התובע לשיעור של 47.5% מתוך הכנסות מרכיבי סימולטור האג"ח ואחזקות מוסדיים במערכת המשולבת...";

"צו הצהרתי לפיו זכאי התובע ל-5% מההכנסות העתידיות שיתקבלו אצל הנתבעים מהלקוח FMR בגין העיסקה הספציפית שתווכה על ידי התובע בשנת 2017";

וכן:

"צו עשה המורה לנתבעים להעביר לתובע את קודי המקור... וכן את מסד הנתונים של מערכת דיסקונט נכון ליולי 2019".

בקשת הביטול

6. המבקשים לא השלימו עם פסק הבורר, בעיקר עם חיובם להפריש למשיב אחוזים מתשלומים שהיו אמורים להתקבל אצלם לאחר יום ה- 30.7.2019, ועתרו לביטול מכוח עילות הביטול [שבסעיפים 24\(3\), 24\(4\), ו-24\(7\) לחוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן – [החוק](#)).

נטען כי הבורר חרג מכתבי הטענות ומהסעדים שהתבקשו בתביעת המשיב; כי הסכמת הצדדים להצעת הבורר מיום 13.08.2019 מבטאת "הסכם בוררות חדש הגודר את סמכות הבורר", לפיו יכריע הבורר רק ב"סכומים, חשבונות ונזקים שהתגבשו עד למועד הגשת הסיכומים המשלימים על ידי הצדדים, קרי 30.7.2019"; כי נוצרה למעשה "בוררות חדשה" שהבורר חרג מגדריה; וכי הבורר יצר עבור הצדדים "שותפות חדשה" לאחר שזו שהתקיימה ביניהם פורקה.

כן סמכו המבקשים תביעתם על עילת הביטול [שבסעיף 24\(4\)](#) משהבורר לא שמע את טיעוניהם בקשר לתרופות המאוחרות למועד 30.07.2019; אף על עילת הביטול [שבסעיף 24\(7\)](#) לחוק, לגביה נטען כי משהוכפף הבורר לדין המהותי לא רשאי היה לפסוק שלא בהלימה למנגנון הקבוע [בפקודת השותפויות](#) לרבות מתן קדימות לסילוק החובות לצדדים שלישיים, הלוואות הבעלים, ההוצאות, ההון, עת הבורר לא נתן דעתו לכך.

תשובת המשיב

7. המשיב הודף את ניסיונם של המבקשים להתנער מקיומו של פסק הבוררות. המשיב טוען כי הבורר הוסמך בהסכם הבוררות לדון ולהכריע ב"כל חילוקי דעות שיתגלו בין הצדדים בקשר עם הסכם זה, וכל הנובע ממנו והכרוך בביצועו", והפטרו מסדרי הדין הקנה לו סמכות לפסוק בחריגה מכתבי טענות, מה גם שמלכתחילה כלל בכתב התביעה שהגיש דרישות להכרה בזכויותיו במיזם עצמו, להבדיל מכפיית שותפות, לרבות תשלום סכומים עתידיים. הצדדים הסכימו להסמך את הבורר להכריע בתביעותיהם הכספיות תוך עדכון עד לסוף חודש יולי 2019, דבר המבטא הסכמה לתיקון בפועל של כתבי הטענות.

לא נוצר הסכם בוררות חדש, לא נוצרה בוררות חדשה, וגם לא שותפות חדשה. נטען כי המבקשים מלינים על הסעדים הנובעים מפירוק השותפות בעוד שהם היו אלו שעתרו לפירוק השותפות ולחיוב המשיב בעלויות הכרוכות במיזם; המבקשים הגישו לבורר ראיות ביחס לתקופה שעד למועד הגשת תמצית הטיעון בפני הבורר, 30.07.2019; אף שהמבקשים טוענים לעילת הביטול [שבסעיף 24\(4\)](#) לחוק הם אינם מפנים למסמך כלשהו שרצו להגיש ושהיה בו לשנות מהכרעת הבורר.

עוד נטען כי טענות המבקשים באשר לסעד שניתן הינן ערעוריות באופיין, וכי המבקשים הסכימו במהלך הבוררות בהצהרה מפורשת למסור את קודי המקור והם אינם יכולים לכפור כעת בהסכמתם זו.

דיון והכרעה

8. אפתח בעילת הביטול שבסעיף 24(3) לחוק לפיה "הבורר פעל ללא סמכות או שחרג מהסמכויות הנתונות לו לפי הסכם הבוררות".

תנית הבוררות בהסכם שבין הצדדים היא רחבת היקף ולפיה יכריע הבורר ב"כל חילוקי דעות שיתגלו בין הצדדים בקשר עם הסכם זה ובכל הנובע ממנו והכרוך בביצועו שאינם נוגעים לשווי השותפות בהעברת זכויות בשותפות כאמור בסעיף 7.2". מוסכם על המבקשים כי "סמכות הבורר הראשונית אכן הוגדרה בהסכם בין הצדדים, ואין חולק כי היא אכן מנוסחת בצורה רחבה", אלא שלשיטתם סמכות זו הוגדרה מחדש וצומצמה רק להתחשבות המגעת עד יום 30.07.2019 בהיענות הצדדים לפניית הבורר "לקבל את הסכמת הצדדים המפורשת לכך שפסק הדין יתייחס לסכומים, חשבונות ונזקים שהתגבשו עד מועד הסיכומים המשלימים". נטען כי הסכמה זו יצרה תנית בוררות חדשה שצמצמה את סמכות הבורר הראשונית, ומשכך לא מוסמך היה הבורר להעניק סעדים ביחס למועדים עתידיים המאוחרים למועד הגשת הסיכומים המשלימים.

9. טענה יצירתית אך אין בה מאום.

תביעת המשיב כללה גם סעד כספי שהתגבש עד למועד הגשת התביעה לבורר, אך גם סעדים הצהרתיים המכוונים לחלקו של המשיב באותם התשלומים העתידיים שהיו אמורים להשתלם לשותפות בגין פרויקטים מסוימים שנותרו בידי המבקשים ושטרם הגיע זמן תשלומם. כך למשל תבע המשיב בהתייחס להסכם דה מרקר - סך של 144,000 ₪ בתוספת מע"מ בגין העבר וכן "בתוספת 18,000 ₪ לחודש כל עוד יעמוד בתוקפו"; בהתייחס להסכם בנק דיסקונט תבע המשיב בגין תקופת העבר סך של 67,497.5 ₪ אך גם "תוספת סך של 4,655 ₪ לחודש כל עוד יעמוד בתוקפו"; בקשר למכירת מידע פיננסי לחברת FMR התבקש הבורר להצהיר "כי התובע זכאי לקבלת חלקו היחסי בהכנסה החודשית בגין כל חודש בו נמכר מידע פיננסי כאמור, גם לאחר הגשת תביעה זו".

משהנתונים המאפשרים לכמת חלק מהסעדים ההצהרתיים המבוקשים לסעדים כספיים אופרטיביים הובהרו, בשל חלוף הזמן, בתקופת ניהול הבוררות, אף נכללו בראיות ובטיעונים שהוצגו ע"י הצדדים, מצא הבורר לנכון להשלים את מלאכתו, ולהכריע גם באותו החלק של הסעד ההצהרתי שכבר התגבש לכדי סעד אופרטיבי מכומת. דומה הדבר לתביעה נזיקין הכוללת עתירה לפיצוי בגין נזק בעבר שהתגבש עד למועד הגשת התביעה וכן פיצוי בגין נזק כללי לתקופת העתיד. מטבע הדברים, נוכח פרק הזמן המוקדש להתדיינות, מחליף חלק מהנזק העתידי את מהותו ואת כינויו, והופך לנזק בעבר הניתן לשומה ולכימות. אין להלום טענה לפיה השופט היושב בדיון אינו מוסמך לפסוק פיצוי בגין אותו חלק של הנזק המיוחד הרלבנטי לתקופה שבין מועד הגשת התביעה לבין מועד פסק הדין, רק משום שסכומו אינו נכלל בסכומי הנזק המיוחד שבכתב התביעה, וזה לא תוקן.

בע"א 448/88 בן יאיר השרון בע"מ נ' עזבון יצחק הדסאי מורטנפלד חייבה הערכאה הדיונית את המערער גם בדמי שכירות "בגין התקופה שמיום הגשת התביעה ועד פינוי הנכס בפועל". טענת המערער לפיה לא הוסמך בית משפט לעשות כן משכתב התביעה לא תוקן נדחתה ע"י ערכאת המערער, שפסקה: "...אף שבדרך כלל הכלל הוא שעילת התביעה מתגבשת במועד הגשת התביעה, הרי אין זה אלא כלל של נוהל ושל נוחיות...המקרה דנן הוא המקרה המתאים. בכתב התביעה נתבקש הסעד עד למועד פסק הדין, והראיות הן ממילא לפני בית המשפט. לו נהג בית המשפט אחרת, היה הדבר רק גורם להתדיינות נוספת מיותרת. המערערים גם לא הצביעו על כל עיוות-דין שנגרם להם בכך" (פ"ד מה(2) 36, 44).

הבורר ביקש אמנם את הסכמת הצדדים לערוך את ההתחשבות עד למועד מתן פסק הבוררות, ולא רק עד למועד הגשת התביעה (תוספת של כשנה), בהעדיפו, כדבריו, "הסכמה מפורשת", אך אין להסיק מכך שלא היה מוסמך לעשות כן לולא ניאותו. מכל מקום המבקשים הסכימו להצעת הבורר והודיעו כי "הנתבעים מתכבדים להודיע כי הם מסכימים לכך שפסק הדין יתייחס לסכומים, חשבונות ונזקים שהתגבשו עד למועד הגשת הסיכומים המשלימים..." והסתייגו רק מכימות הסכומים כפי שהוצגו ע"י המשיב, במובחן מגדרי הסמכות או הגבלתה. ממילא אין לראות בהצעת הבורר וההיענות לה משום תנאי בוררות חדש או שינוי בגדרי סמכותו, אלא כזו המשקפת סמכות קיימת שרק הובהרה. ודאי שאין בסיס לנטען בדבר הצרת סמכותו של הבורר וצמצומה.

לשיטת המבקשים, היה על הבורר לפצל את בירור המחלוקת לשתי התדיינות, ואף שכל הראיות היו מונחות בפניו, ואף שהסעדים נתבעו על ידי המשיב על דרך סעדים הצהרתיים - לגרור את הצדדים לבוררות נוספות בכל הנוגע לתשלומים שמועד פרעונם אחרי 30.07.19. מגמה כזו אין לקבל משהיא חותרת תחת תכליתו של מוסד הבוררות להכרעה יעילה מהירה וצודקת במחלוקות.

10. בפי המבקשים גם טענה הנסמכת על העילה הקבועה [בסעיף 24\(4\)](#) לחוק לפיה "לא ניתנה לבעל-דין הזדמנות נאותה לטעון טענותיו או להביא ראיותיו". העיקרון ליישום עילת הביטול [שבסעיף 24\(4\)](#) לחוק הבוררות הוא כי: "כללי הצדק הטבעי... ששני הצדדים יוכלו להשמיע הערותיהם לגבי חומר הראיות ולגבי כל עניין היכול להוות נושא להחלטה מצד הבורר" (רע"א 8059/03 שיכון ופיתוח לישראל בע"מ נ' דיור לעולה בע"מ, פ"ד ס(2) 211, 224), ומן העבר האחר "פגיעה בזכות הטעון של צד לבוררות תצדיק את ביטול פסק הבוררות רק כאשר יהיה מדובר בפגיעה מהותית בכללי הצדק הטבעי ולא בפגיעה פורמאלית בלבד... רק במקרים חריגים ייעתר בית המשפט לטענה מעין זו" (רע"א 7818/11 בבזדה נ' עיריית גבעת שמואל, פסקה 3 לפסק דינו של כבוד השופט שהם, ניתן ב-06.10.2013; ר' גם פסקה 3 לפסק דינו של השופט פוגלמן באותו הליך).

המבקשים לא הסבירו אלו ראיות מיוחדות המתייחסות דווקא לתקופה המאוחרת מיום 30.07.2019 היו בידיהם ושניתן היה להציג בפני הבורר, ואיזו טענה יכלו להעלות בפני הבורר שהיה בכוחה לאיין את זכותו של המשיב, כפי חלקו, בתשלומים העתידיים שטרם שולמו לשותפות, אותה תבע כסעד הצהרתי.

כדי להביא לביטולו של פסק בוררות בעילה לפי [סעיף 24\(4\)](#) לחוק – יש להראות שהמדובר ב"ראיות רלוונטיות שהיה בהן כדי להשפיע על פסק הבורר" (שמעוני, דיני בוררות: אופק חדש בבוררות, מהדורה שנייה מורחבת, עמ' 578 (2014)) וכי נמנעה מהמבקשים האפשרות להגיש לבורר ראיה שטמון בה "פוטנציאל ראייתי להפוך את הקערה על פיה או להשפיע על פסק הבוררות" ([הפ"ב \(ת"א\) 54242-04-15 גוליברודה נ' גלנטר](#), פסקה 3, ניתן ב-24.11.2015).

למותר לציין שיש להטיל ספק בקיומה של ראיה שכזו, שהרי הדעת נותנת שאם המשיב זכאי ל%47.5 מתקבולי מיזם מסוים בגין תקופת העבר, לאחר ניכוי הוצאות, ממילא יהא זכאי לחלקו גם בשנה שלאחר פסק הבוררות, בהינתן שהצד השלישי עומד בתשלומים.

11. נותר להתייחס לטענת המבקשים לפיה בטל פסק הבוררות משהבורר הוכפף לדין אך לא פסק לפיו משלא יישם את המנגנון הקבוע [בסעיפים 51-52](#) [לפקודת השותפויות](#) [נוסח חדש] (להלן – הפקודה). לטענתם, יצר הבורר בפסיקתו עבור הצדדים "שותפות חדשה". הלכה היא כי "על מנת לבסס את עילת הביטול הקבועה בסעיף 24(7) [לחוק הבוררות](#), יש להראות כי הבורר התעלם באופן מכונן מהדין, ולא די בכך שטעה בפרשנותו או באופן יישומו בנסיבות המקרה" ([רע"א 2638/18 פלונית נ' פלונית](#), פסקה 16, ניתן ב-06.05.2018).

אלא שבין עילה זו לבין ענייננו – המרחק רב.

ראשית, פירוק שותפות אמור לסיים את ההתחשבות שבין השותפים, אך אין הוא מאיין את אותם התשלומים שצדדים שלישיים חבים לשותפות וטרם שולמו. אלו ממשיכים להשתלם וצריכים להתחלק בין השותפים, אף שנפרדו, כל אחד לפי חלקו.

שנית, בפקודת השותפויות [נוסח חדש] (להלן – הפקודה) נקבע [בסעיף 2](#) תחת הכותרת "צורות שיתוף שאינן קשרי שותפות" כי "נטילת חלק בהכנסה ברוטו מנכס, היא בלבד אינה יוצרת קשרי שותפות, בין שנוטלי החלק יש להם בנכס זכות או טובת הנאה משותפות ובין שאין להם" וכי "הנפרע חוב או סכום קצוב אחר, בין בשיעורין ובין בצורה אחרת, מתוך רווחיו הנצמחים של עסק, איננו נעשה בשל כך בלבד שותף בעסק או חב כשותף בו". [סעיף 54](#) לפקודה אף קובע כי סיומם של קשרי שותפות אינו מחייב ניתוק מוחלט בין הצדדים, וכי "זכותו של שותף יוצא", "לקבל מן הרווחים שהגיעו מאז הפירוק את מה שניתן לזקוף, לפי דעת בית המשפט, לשימוש בחלקו שבנכסי השותפות" בהינתן ש"שאר השותפים ממשיכים בעסקי השותפות על הונה ונכסיה, בלי יישוב סופי של החשבונות שביניהם לבין השותף היוצא..." , עת "זכות זו לפירות מחלקו שנשאר בעסק שמורה

לשותף היוצא, כפוף לדיני ההתיישנות, כל עוד לא הוכח בראיה ברורה שהוא זנח אותה או ויתר עליה ואין לו עוד עניין בה" (ע"א 420/76 עטרי נ' חלה, פ"ד לא(2) 365).

בכתב התביעה עתר המשיב לסעד הצהרתי לפיו הוא "זכאי למלוא זכויותיו כשותף בשותפות". אכיפת זכותו של המשיב לקבלת חלקו בתשלומים שאמורים היו להשתלם לשותפות ע"י צדדים שלישיים וממשיכים להשתלם בפועל לידי המבקשים שאוחזים באותם הפרויקטים - אינה אלא דרך למימוש חלקו של המשיב כשותף העוזב את השותפות הישנה, האחת והיחידה, הונה ונכסיה, ודאי לא יצירת שותפות חדשה.

התוצאה

12. הבקשה לביטול פסק הבוררות נדחית, והבקשה לאישורו מתקבלת. נוכח ההסכמה הדיונית לפיה תוכרענה התביעות על יסוד כתבי הטענות ללא קיום דיון - ישא כל צד בהוצאותיו.

ניתן היום, י"ט אייר תש"פ,
13 מאי 2020, בהעדר
הצדדים.

יהודית שבה, שופטת, סג"נ

י. שבה 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)